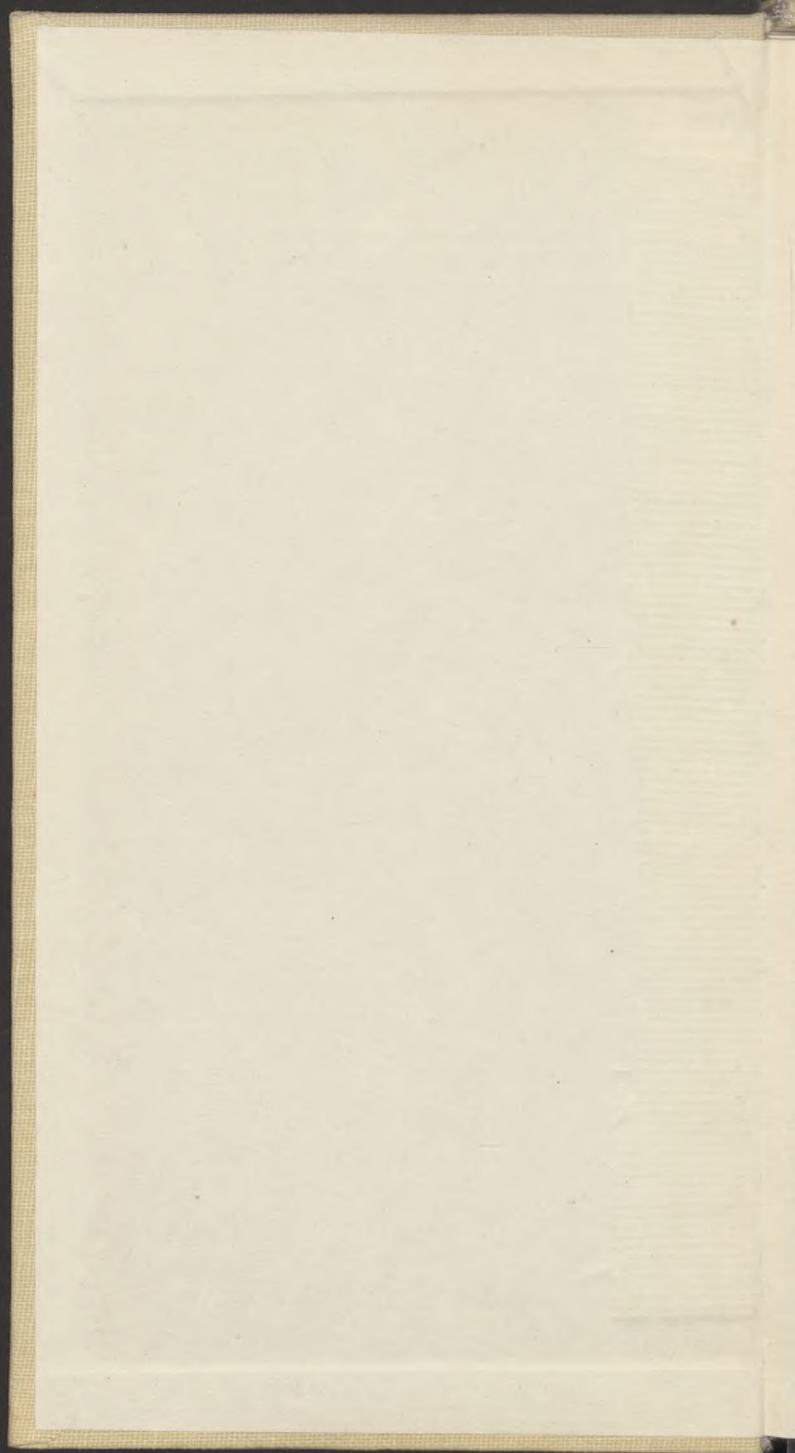
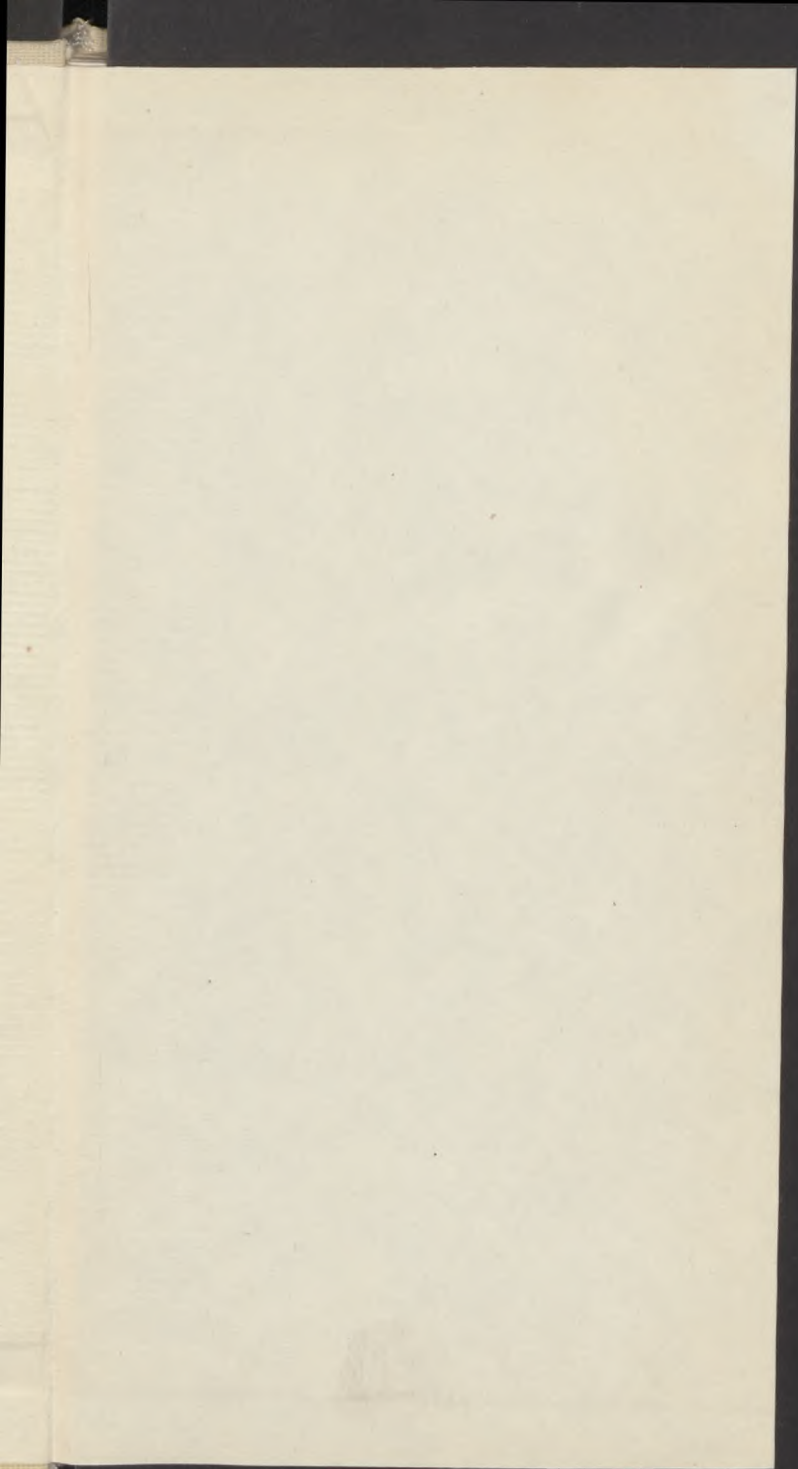
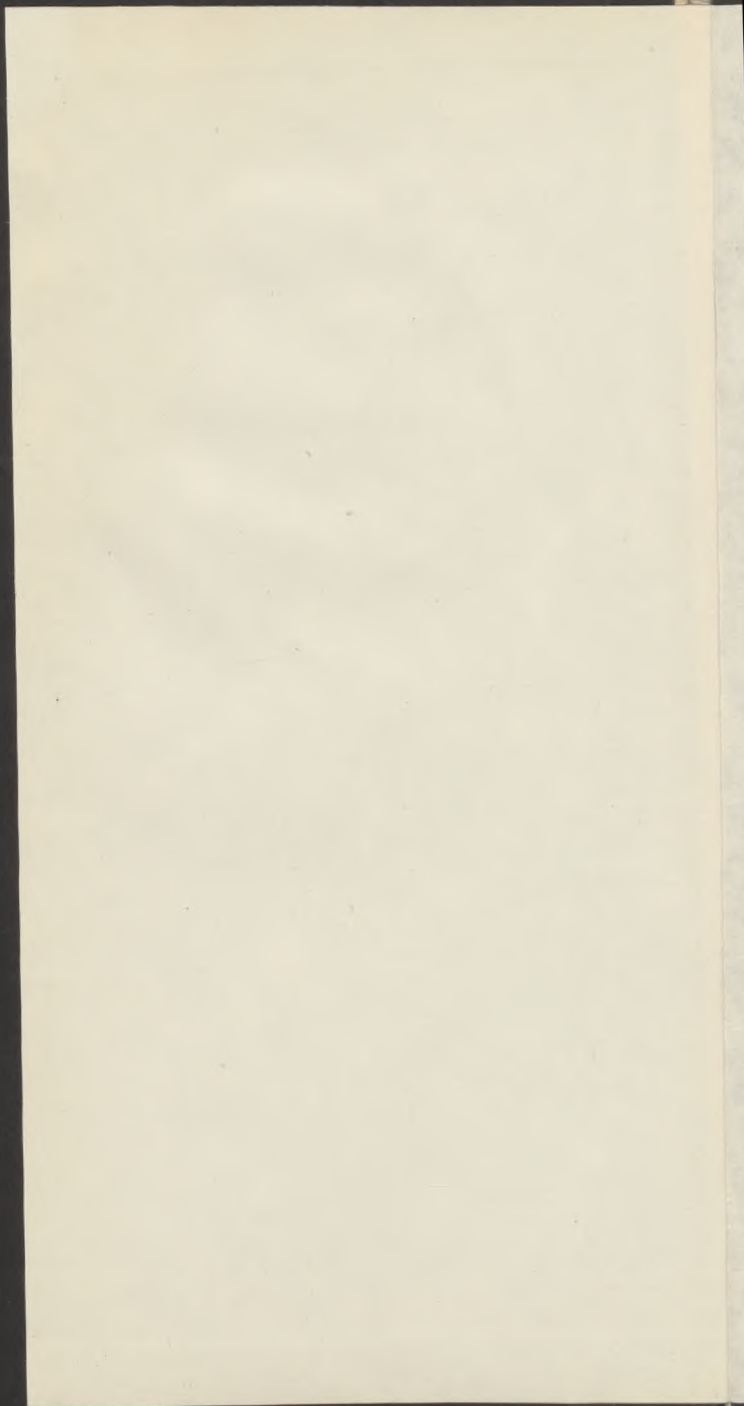

MB:2
64.629

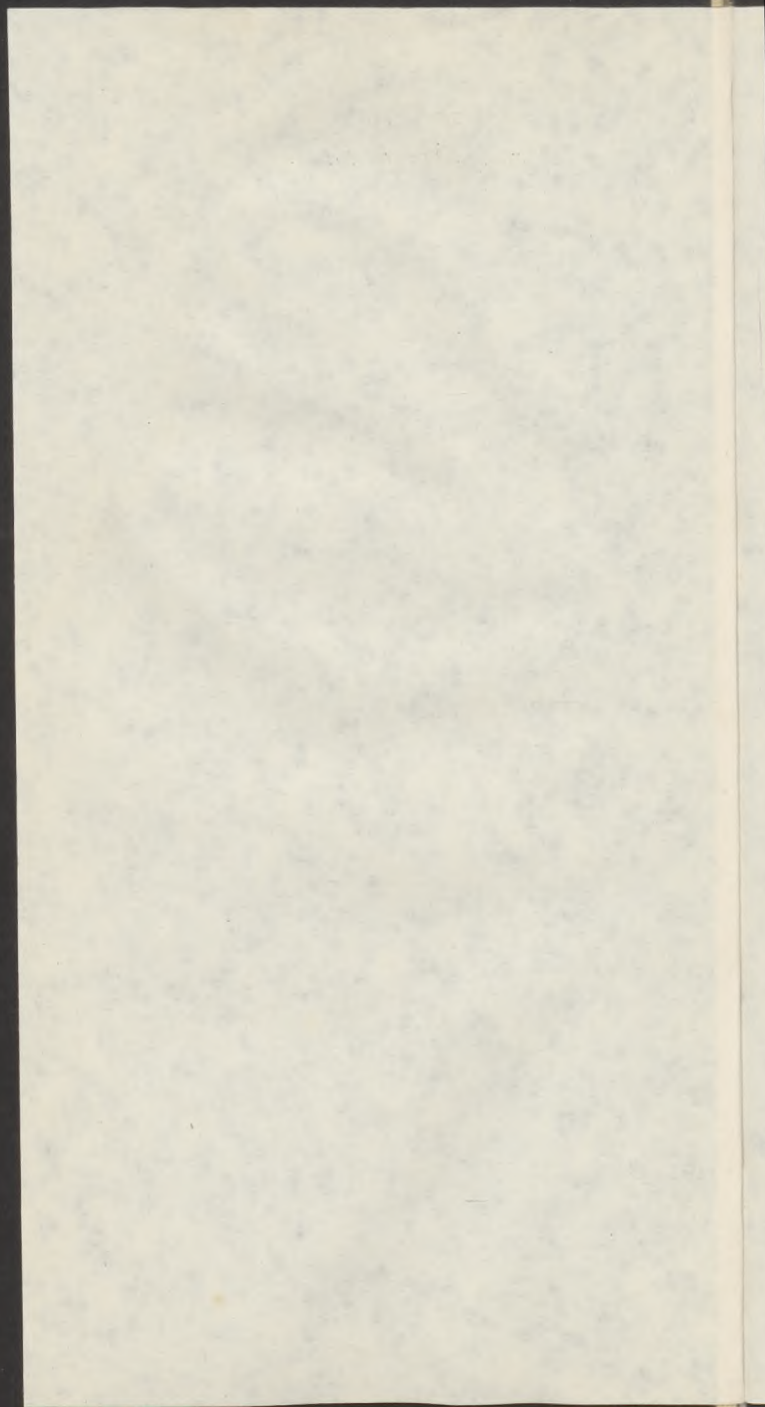
Amíg a buszra várunk

Mezey Katalin
Amíg a buszra várunk

MEZEY KATALIN

1/5736

Amíg a buszra várunk

1960 — 68

12314

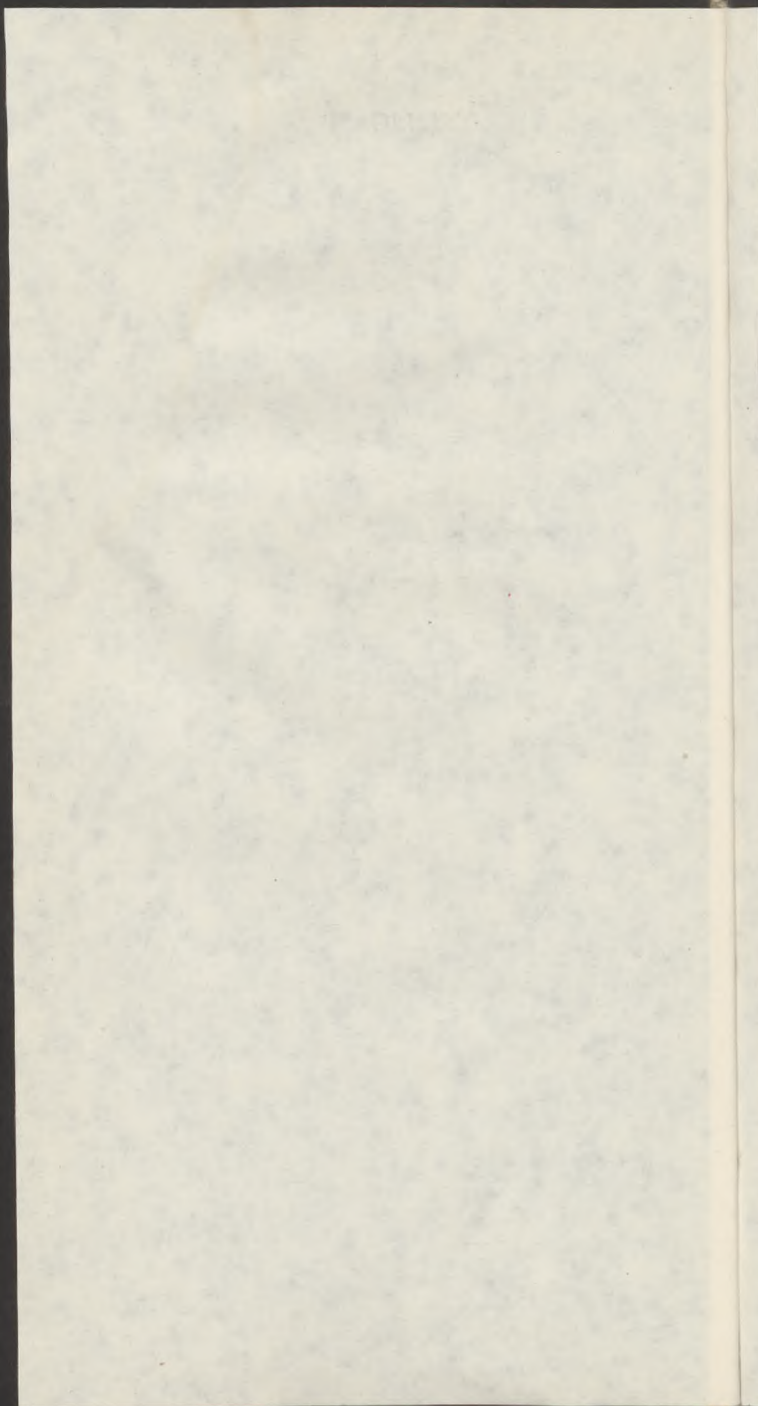
MAGVETŐ KIADÓ
BUDAPEST · 1970

© Mezey Katalin, 1970

MB 64.629:2

Üres termek

TÓPART HAJNALBAN

Szárnyát puhán összecsukva
a sötét vízre rázuhan,
fekete rongydarab, a vadkacsa,
halkat csobban az éjszaka
a tó fölött.

A nádas tükörtócsáin
fogait próbálja, vásik
a szél, nagy hangon fúj, fúj reggelig,
a lombot pergeti, pedig
már nélküle

is zöldbe öltözik a nád.
Hegyek mögül a fény halvány,
szép szála lassan körbefut az ég
nagy orsaján, hogy bontsa szét
színét a táj.

FOHÁSZ UTOLJÁRA

Istenem, adj eleséget,
harchoz halálíg ellenséget,
forró egedhez kemény szárnyat,
messzeségedhez merész vágyat,

csókomhoz adj kerek száját,
szabadságomhoz olajágot.
Szívemre szálljon fényes porhó,
akaratomtól legyenek forró,

lábamat növessz már a földig,
szelek uszálya, nem kötődik,
eressz bízással, buktatóval,
élni és meghalni valóval.

ÉNEK

Nem szeretem
a tűzszagot,
magára hagyott
tűz vagyok.

Lángokkal
nem vetekszem,
magamba
megbetegszem,
saját füstömbe
fulladok.

MINT A HAJDANI KÓBOROK

Bő nadrágszáratok lobog
warnemündeitengerészek,
árbócokon keserű szél forog,
propellerektől hullámos, részeg
a tenger. Szitatestű
medúzák szűrik összehúzódva,
s kinyílv – sok lebegő tengeri szekfű.
Vonat gördül a bálnahajóba,
fehér, sósszagú nagyhal,
kékkal az ég s a víz övezi,
indul a vastól teli hassal.
Olajosan csillan, visszaveri
a kristálysugarat sok zöldbegyű hullám,
halászbárkák csípős halszaga árad,
korhad a vízben szál cölöp árván.
Gyökérkezű véneken nő a túskezakáll,
nem borotválja őket a tengeri szél,
ülnek a parton résnyire húzott szemmel,
s mormogva fut el előlük a tenger.

(Bő nadrágszáratok lobog
warnemüdei tengerészek, –
nézem a párás messzeséget,
én, ki bejárnám a világot,
mint a hajdani kóborok.)

ÜRES TERMEK

Lásd, nem tudok beletörődni még,
s el sem hiszem, hogy veszteségre
még egy és még egy veszteség,
és mindig veszteség következik;
s hogy nem is a halál, az élet mossa el
mellőlem, mezőt kicsapó áradat,
a megtalált szerelmet,
választott társakat.

Csak álmaimmal egyedül, semmit sem érek,
s nyugtalan vagyok,
a nyár delén virágzó városomban
a termek így üresek és nagyok.

CSONTVÁRY

Citromsárga egeket,
epét hány a fájdalom,
vidám torzak lovagolnak
háromlábú lovukon.
Panaszfalon felrakva
fehérhajú csontfejek,
riadtszemű tömeget
vacogtat a zokogás.
Görcsös ujjú eszelős,
haja, mint a fűzgyökér,
gazságunkért vért ígér.
Koldusasszony tenyerén
pete, néhány pénzdarab,
ám a megváltottakat
nézi gyermek Krisztusunk.
Sziklák, hegyek gyúródnak
üveg-kéklő ég alatt,
kolonc-súlyuk, jaj, szakad;
s szélringatta rózsafal
nem zúzódik köveken.
Fehér ökrök szarvain
dühöng mélykék zivatar,
hortobági szél vonít,
s a sivatagi tanító

okos, szép hitet akar.
Cédrusfa táncot álmodik
törzse köré, de megremeg:
elfut a rózsaszín homok,
ága fehérre változik,
hajlékony, mint a gém nyaka.
Áll egymaga.

És tengerek kopárlanak
színesen
és messze, fenn
virítanak a fellegek.

V A R J A K   S Z Á L L N A K

Varjak szállnak, csúfságos csapat,
redős torkukban nyersen csörren
a meghozott tél jégköve,
rigó csippan, a sötéten
elszálltakat számlálgatja.
Vizek tükrére homályt lehel
kristálykék szelek hidege.
Rádlel ismét a tépelődés, ott,
ahol tegnap elhagyott.
A félelem duzzaszt virágot
torkodban, langyos ifjúságod
széttörnéd, sorsod nem leled,
kezed bilincse kapkodásod,
s nem mersz nem írni verseket.

KÖVEK A PATAKBAN

Mire ő ideér
lemegy a
nap.

Nem aranylik a
műanyagkerítés
mint a méz,
nem láthatja már
naptól
kipirult arcomat.

SE NYUGALMAT,
SE BIZTONSÁGOT

Mint jéglemez
a meredt sárba,
belefogva
a kapkodásba,
de tisztán, vígan
felkelek,
s várom, hogy tornyos
fellegek
havuk hullatva
oldozzanak
és áldjanak.
A téli szél
ha lábra kap,
s zúzmarák
törve szállanak,
fogamzik fájó
gondolat:
élek a lompos
ég alatt,
aki mit elért,
másra vágyott,
ahol volt,
gazként felburjánzott,

ahonnan elment,
ott hiányzott,
s magában nem talált
se nyugalmat,
se biztonságot.

•

HIDEGEBB LESZ

Én nem tudlak szeretni így,
hogy érted magamat adom fel.
Ez a hiány, lásd, nem telik
se szóval már, se szerelemmel.

Ki attól féltem, elveszítlek,
megtartani már nem akarlak.
Fellázadó önvédelemből
visszakérem magam, magamnak.

– Cigányszeretőmet elvitte a szél –
dúdolgatnak a zúzos ágak.
Látod, ennek is vége van.
Hidegebb lesz a tél utánad.

FORDÍTOTT
KŐMÍVES KELEMEN

Jaj, nékem, fordított Kőmíves Kelemen,
palotám falait növelő szerelem,
vertvasú csákányom hiába emelem,
felszökken, felépül Dévavár ellenem.

Elbontom estelig, felépül reggelre,
elbontom reggelig, felépül estére,
egyedül ne legyek foglya is végtére,
bontom, de megépül reggelre, estére.

Bonthatom vágyaim kőfehér falait,
űzhetem, hiába, építő hadait,
az ész most kicsi úr, kicsi úr, nem segít,
falakba, falakba vagyok berakva itt.

Jaj, nékem, fordított Kőmíves Kelemen,
palotám falait növelő szerelem,
vertvasú csákányom hiába emelem!
Felszökken, felépül Dévavár ellenem.

TÖREDÉK

Milyen különös védelem,
szunnyad csöndesen a rózsza,
fáklyatartóban, ékesen,
fekszem karodban elnyújtózva.

ELŐLEG A TAVASZRA

Január huszadika.
Közepe a télnek,
de nap süt a vizeken,
a tavasz idetévedt.

Fényes, lágy a levegő,
de ha beszívom mélyen,
tél van benne, zúzmarás,
erős tél, engedékeny.

S jó is ez a kis csalás,
előleg a tavaszra,
szórja propellereit
marokszám a juharfa.

Tölgyön évül a levél,
hangját adja a szélnek.
Ilyen vigadásban, mondd,
lehet nem várni téged?

KATÁNG

Itt heverek már órák óta a parton.
A rétről rovarok röppennek fel,
s egy-egy kört írnak le fölöttem,
arcomra katáng virága hajol,
nézi magát a szememben.

Most nem keresek falakat védelemül,
s nem vágyom a gondolatokra,
mert születetlen élnék körülöttem.

Ha ismered a mezőket, a katáng gyöngé szirmai
[már

az őszt juttatják az eszedbe.

S nézd a bolyhos magvakat és a fehér füveket,
s nézd a murek összecsukódott zöld tenyerét,
s nézz rám, majd ha e partot elhagyja a nap
ruhamba én is belebújok.

NAGYCSÜTÖRTÖK, NAGYPÉNTÉK.

Nagycsütörtök, nagypéntek,
arcomig érő bánat,
szabadságom tört virága,
van-e húsvét utánad?

Bomló gesztenyelevél
tornyos bimbájával,
szárnyát vállasan húzó,
felreppenő madárraj.

Jaj, mit ér az ifjúság,
ha önmagába fullad!
Fűzérés, fényes nyírfa, én
téplek csak, tékozollak.

Nagycsütörtök, nagypéntek,
arcomig érő bánat,
szabadságom tört virága,
van-e húsvét utánad?

VALLOMÁS FÉLÜTON

Korán indultam, későn érkezem.
Mint éjszaka az erdőn átmenet
mikor ajtómhöz értem,
most ébredek rá, félni is lehet.
Mindent szebben akartam, teljesebben,
nagyravágyó és nyugtalan vagyok,
s befejezetlen dolgaim közt egyre csak
egyedüllétem lett nagyobb.
Különb akartam lenni, legkülönb,
s tanulnom kellett, célt nem érhetek,
ha csak magamért harcolok.

ISMÉT AZ UTAKNAK

Ha már így kell élni,
pénzből és kenyéren,
hasítsuk magunkat
kettőbe egészen.
Így tán megmaradhat
a két fél is egynek,
– fejemet szeretném
csak függetlenebbnek.

* * *

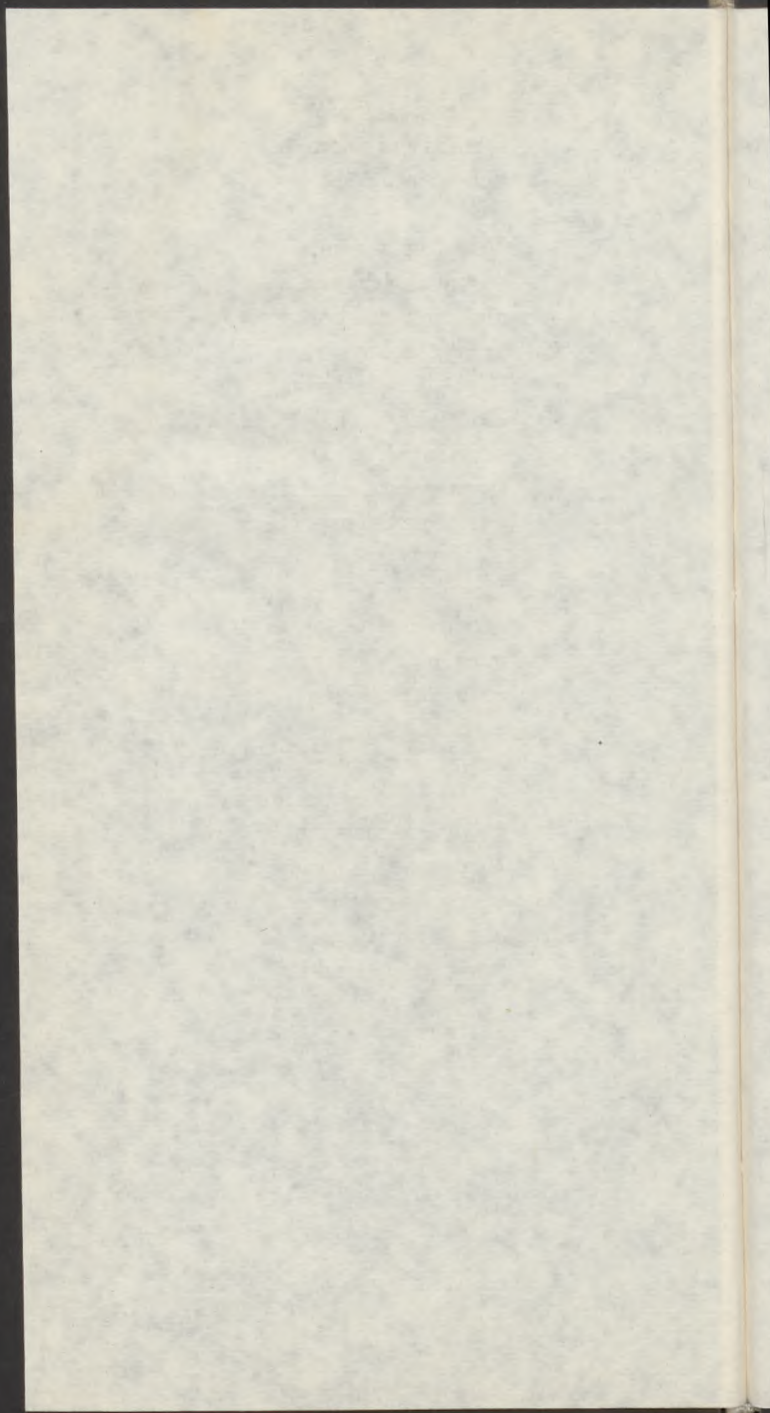
Itt van darabokban,
rakjuk a helyére,
tán errejár Krisztus
húsvéti fehérben,
és lesz föltámadás,
nem csak a mesében.

A mesék, a mesék
bolondítottak meg,
látom a királylányt,
de a lába minék,
ha nem fut utána

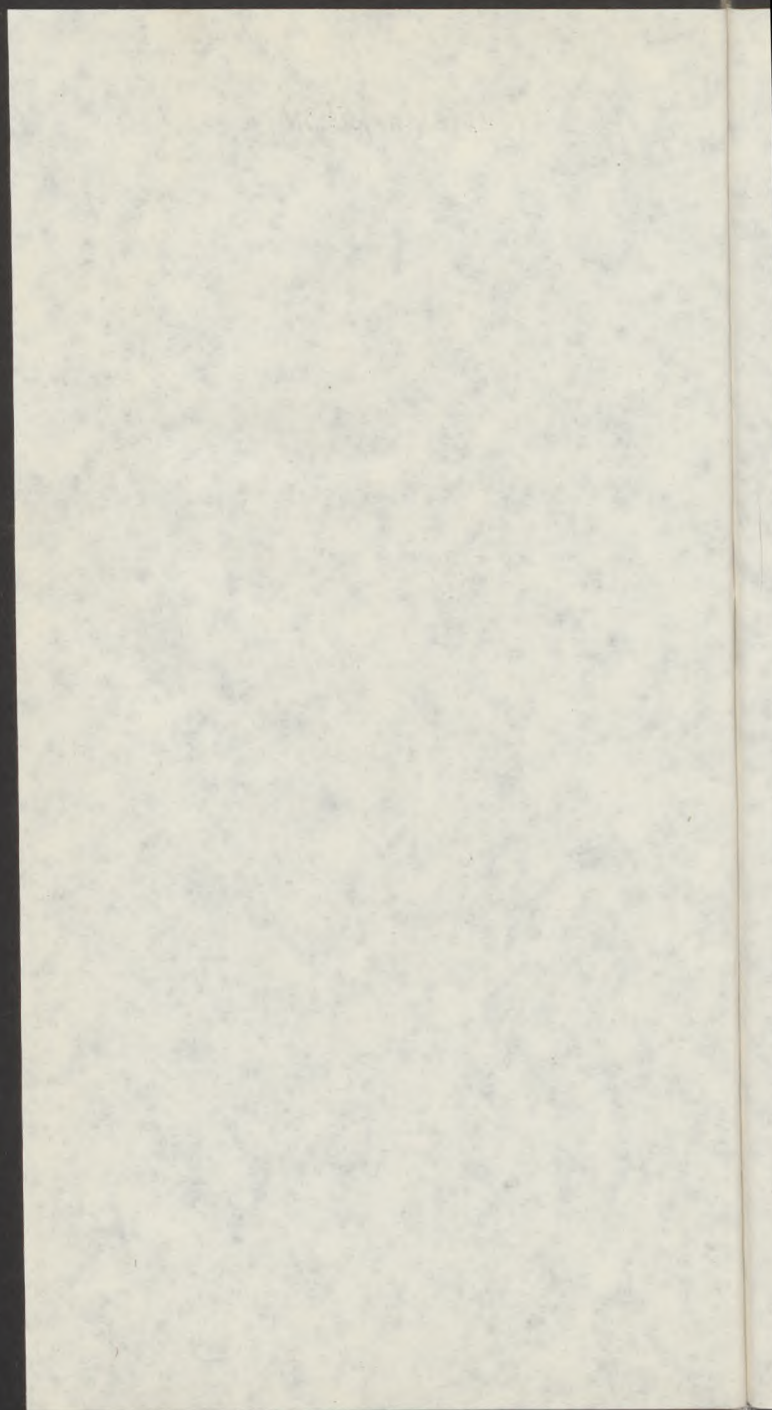
az arany folyosó,
s hiába csókolom,
nem érinti a szó.

Vetkőzik a néni,
szoknyáit lehántja,
alul csak zsákból van
az alsószoknyája.
Királylány, aranyhíd,
elfeketült játék,
nem építek házat,
(tegnap este várt még,
vár talán holnap is.)

Korbács nélkül mentem
a zsinagógába,
most már elismerem,
én mentem hiába,
az én vétkem is,
ha marad, ami marad,
de míg korbácsom nincs,
én minek maradjak?
Végigmegyek napos
kövén az udvarnak,
kifelé. Neki hát
ismét az utaknak!

Nyugtalan kikötő

SZÉGYENEM

Nem volt szabályos papírom,
hát gondnokunk tőlem óvta a köz javát:
az egész magyar egyetemnek
nem értem meg egyhatodrészt szobát.
Így lettem végül zuglakó ott,
ahol pedig otthon vagyok.
No, de hát nincs más: átkozódni,
sem szégyenkezni nem fogok.

BEFOGADNI VAGY KIVETNI

Engem nem kell már megszeretni,
csak befogadni vagy kivetni.

Aztán, hogy köztetek megálltam,
bennetek magamra találtam

most rátalálhattok ti bennem
arra, miért útnak eredtem.

A vidámságot mindenkiben
én mindenek fölött szerettem,

de tudom, egyre komolyabban,
vidámság, minden, azután van:

Íme, hát batyúm kipakolva,
országos vásár, fölötte ponyva.

Ezt hoztam. Lássuk, kell-e vagy nem kell?
Nincs hozzá alkum, így kel, ha elkel.

Olyan, mint minden, jó s rossz a rendben
furcsa törvényben elkeveredten.

Megvallom, nincs is benne más szándék,
csak olyan, mintha tükörnek állnék;

tükör is, meg tán bújócskajáték:
magamban is tirátok látnék.

VISSZATÉRŐ SOROK

Kedvesem, itt e fák töviben
értelmetlen lesz minden az esttel.
Jönnek tökmagköpködve a lányok,
gyűrött kabátban. Felkiáltójel
meztelen lábuk a padok alján.

Mindenem ez a felemás szerelem?
Mint köszvény tér vissza az év
egy-egy változó szakaszában,
s mindegy, eljut-e hozzád,
szívedben te sem változol.

Magamat szidjam? Szidjalak téged?
Makacsabb törvények védenek bennem.
Rossz gondolatok serege
lobog-fut előttem, démoni, démoni . . .
Ócska szavak.
Mennyire más volt, amit akartam.

ESŐKERGETŐ

Nem szabad esni az esőnek,
eláztatná a szeretőmet.
Már jön értem az utakon,
valahol jön már motoron,

s ha ideér szélmarta arccal,
a mosolyával megvigasztal.
Néz s a szeme melegedik,
arcom belefeketedik.

SZÍNES KÉP

A gesztenyével szegett part alatt
ferdén fut el az út,
megállítná,
a lépcső utána kap.

Vörös padon egymásra hajoló fejek.
Kék blúzban ül a lány,
fehér ing a fiún.
Távolabb is ül egy,
haja fehérlik,
maga elé mered.

Messziről nézem őket.
Utolsó pillanat.
Ott fönt, innen már látszik,
egy rozsdafolt
a lomb közt kivirágzik.

TÉLI MONDOGATÓK

Kemény tél, nagy hideg,
élteti az öregeket.

Üveg, fehér terítő,
itt a mulató idő.

Futkos a szolganép,
pohár alján mindig akad
maradék.

*

Kiszámoló

Jég, hó, fagy.
Befagy az ablak.

Rozsda a jégen,
jégpor az ágon,
nyúl nyom a hóban,
épp tizenhárom.

Jég, hó, fagy.
A hajósok
vonatoznak.

*

Gyertek be!
Gyertek be!
Leányoknak
könnyezik
a szeme.

Torma!
Torma!
a fiúknak
könnyes az
orra.

VÍZI VERSEK

Tóba
hull a hó
hóba
hull a tó.

*

Cserepes iszap
a malom alatt

Börgyári vörös
patak vizével
kerék nem köröz.

Éjjel
nyikorog a
széllel.

*

Nagy baj van a tóban,
ilyet se:
gyalog úszunk innen
kifele!

Kosár, háló nem emel,
nem öntenek vasvályúba,
a vonat nem visz el.

Esett az eső
elomolt a gát,
ismeretlen vizeken
rejteget a nád.

ESŐ UTÁN

Eső után a lámpasorok,
a nyárfák. Este. Nem akarok

most találkozni senki mással
csak a gyönyörű elmúlással.

Avval sem. Avval legkevésbé.
Minden kínom a reményé.

NYUGTALAN KIKÖTŐ

Hozzám mért jöttél, virágszemű?
szívem békédet rontja meg.
Kikötő, hol hullám szabadon ver,
nyugtalanabb, mint a tengerek.
Lelkem örökös ár-ápálya,
harc partomért és partom ellen,
válasz, riasztó s változatlan,
kérdés fájó és feleletlen.

Kívülről hit, cél, fegyelem,
de kétely is, csüggedés idebenn.

L É T E D

Tested melege
sokmindenért vigasztal,
hozzád húzódni, inség
kövén terített asztal.
Szerelmünk nem lett
nagyszerű betetőzés,
mindenre ráadás, csak
egyetlen lehetőség
készenlétem feladni,
négy sarkon őrködő
kutyáim elcsapatni;
lehetetlen menekvés,
fedezetlen vétség,
vallásoknál naívabb,
éppoly gyáva reménység:
valahogy megóvnom
magam is ártatlannak,
mindent befonó gondban
magam mégis szabadnak,
hulló acélesőben
kedvem gyerekes lágynak,
ránk omló falak közt
magam a boldogságnak.

Léted homok a struccnak,
védtelen réti fészek,
védő-csonkító vakság,
ünnep-vágyó szívemnek
kárpótlás, jó hazugság.

B Ű C S Ű

Isten veletek barátaim.

Olyan egyszerűen, hétköznapián jött el az óra,
a gyerekek is jól utánozzák a bemondót:

Vonat indul . . .

ÚJ VÁROS

Ide mindenki messziről jött,
busszal, vonattal érkezett.
Hoznak, hoznak csak egyre minket
kéményes, szeles reggelek.

Hogy a kabátot ne a csontig
fújja a szél az úton,
felhajtottuk fél konyakunk,
pálinkánk, ami szóra is indít.

Elhoztuk, amit hozhatunk,
szerencsekeresők, menekvők,
karunkat, vállunkat, fejünk,
eladjuk, hogyha lesz vevőnk

ezen a kormos piacon,
pénzre, ruhára elcseréljük,
szórakozásra, társakért,
miből, hogy telik a haszon.

Szikkadt kenyérrel, üveg borral
vállunkon szíjas aktatáska.
Tán itt betelik, ami nem telt,
boldogtalan Amerikánkban.

A H E G Y

Ez a hegy nem oszlik el
múltam meséivel.
Idefeküdt az ablakom alá,
hogymindig látni kelljen.

Látom őt rothadó húsu őszben,
tisztá csontjai fehérlenek,
s látom félelmes fehérén-feketén,
ha a tél meszével beverte.
És látom újra, vágató tavaszban,
meglágyult dombjain millió ér erez,
s a gyávaság tart vissza csak,
mértékeimet más nem óvja,
táblázott életem, semmi,
olyan kevés, –
használatlan erőm rettegve
lapulok a sugarak nádasában.

És látom majd, engesztelően, terhesen,
a nyár esői és aszályai
marják és égetik,
mert meg kell érjen
minden virág, gyümölcs
az újabb pusztulásra.

LEGYEK

A márciusi lépcsőházban
hátukon fekvő döglegyek.
Lehull dermedten minden érzés,
de még elszántan mímelek.

A tél, a tél legázolt minket, –
mondjátok csak, de nem igaz,
legázol itt a nyár, az ősz is,
legázol épp így a tavasz.

Valahol *élnek* emberek,
de innen nagyon messze élnek.
Maradnak hát a döglegyek,
s ez a tavaszi végítélet.

A FEKETE MÁRIA

A kő nedves, hideg kockái tiszták,
és a sápadt takarítónők
fityulás fejüket feléd fordítják:
– Könyörülj rajtunk Királynőnk!

Te, ki a szembajos, suggesthali
Barbara Reichenbachot,
– az exvotók őrzik csodáid, –
meggyógyítottad, imánkat meghallgatod. –

Fényes arcú, aprócska szobor,
magas aranykoronád és brokát
lepled alatt játékbabányi por,
semmi se vagy. Hogy teszel csodát?

De ezért nem haragszom, ámitást
nem szidok, pap és barát
erkölcse nem érint, ne lásd
bennem a szavak finnyás bajnokát.

Csak azért gyűlöllek téged, te kőanya,
panasztól örökre illetetlen,
mert látom sorsunkat és vagyok, miként te,
magam is majdnem oly tehetetlen.

KOMOLYTALANUL

Mert vagyok és mert ilyen vagyok,
s mert ez s nem az volt, s lesz a véleményem,
s mert akkor szólok csak, ha már megértem,
hová súlyoz a föld, mi igaz,

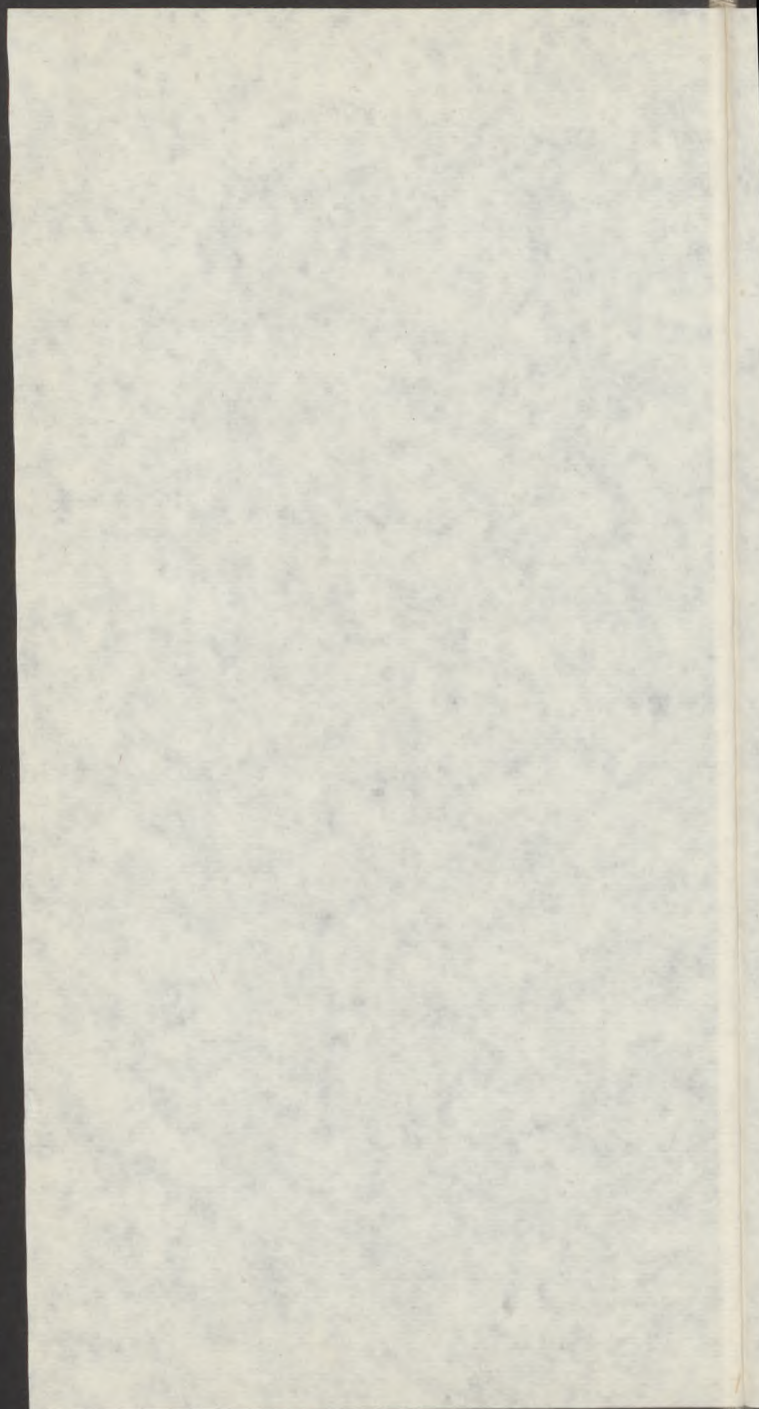
s mi, miért nem,
lehet, ezért régen lecsuktak volna,
még régebben máglya vagy kínhalál,
vaspróba vagy ebek-elé-vetés járt.

Mit akarok hát? – láthatatlan
szájával szól N. N. úr.

S igaza is van. Hiszen egy padon,
a parkban ülök, bogas fák alatt,
miközben erről elgondolkozom.

Így készül

KORMOS SZÉL

Csigolyák csikorgása csillék
kinyílik sörkert áruház
láncos szél
bruhaház

Aranyon sötétlik a hab
akácvirág akácvirág
szétmálik a
selyemruhád

Elefántlábak oszlopok
a kürtők vékony peremén
ledőlnek
itt jár a szél

Temető fölött hull a szén
fekete eső feketén
fáradt álmokon
holtakén

ŐSZI SZERETŐK

Meztelen lábán
kék szoknyája
lobog
Állnak az árok hidján
a dombrafutó út tetején
A nyár érlelte be őket
de csak a szél
társul már az
ősz szeretőkhöz
Vele indulnak
a napfosztotta úton
vékonypénzű akácok alatt

A HONTALANSÁG ÉVSZAKA

Sötétben indulok, sötétben érkezem.
A hajnalok valahol elmaradtak,
tengervízkék egükkel,
a kristályablak éggel,
elhagytuk őket immár.
(Szókélltek fenn a fűzek,
a folyó álmosan folyt.)

Betonúton jövők
vasbeton otthonomba.
Ázott gazok között
egymást se látva,
így jövőnk meg mindig estelente.
Foglyaként zárja be
hétköznepunk
az egyféle anyag.

Csak itt belül szorong,
itt éget, ami mást ígér,
csak néhány ismerős hang,
néhány ismeretlené
s a fény és szagtalan betűk
táplálják, s a vasárnapi
lázadó kapzsiság.

Falak, falak a plafonig.

Az ablakon túl elvérzik a hegy,
fehér bordái közt vörös tölgylomb zuhog.
Idegen égővek fordulnak fölénk
eljön a tél, hontalanságunk
pusztíthatatlan évszaka.

MIRE JÖ?

Már értelmetlenné válnak
az együtt eltöltött napok.
A szőlődombi házban is,
a vörös kősípok alatt,
s hogy elértük a folyóparti várost,
hol kóbor kutyánk a Dunából itattuk,
s a fénylő macskaköveken
folytattuk folytonos vitánkat.
S míg csöndesen haladtunk
a fölvyonító udvarokon át,
s egymástól elmaradtunk, akkor is,
az őszi hadgyakorlat
barázdáin bukdácsolva is,
és télen is,
ha kormot nyelve,
vörösödő kezekkel
álldogáltunk a kapuk előtt.

Hetente újra megtaláltuk üdvözítőnk
a könyvtárak altató melegében,
és olvasva a villamosokon;
gyógyítottuk kérdéseink sebét,
hogy találkozva kint a folyosókon

az első szótól újra
fölszakadjanak.

Hát mire volt ez jó?
Mindez mire?

ERŐNK

Elrejt a farkas szürkesség,
nikotinos falak,
bádogszekrények,
poros ablakok,
kietlen hordaléka.

Erőnk
a téglák és vasak,
törött üvegek
halmai között
vastag olajban
tükröződik,
kiforr a korsók oldalán,
a földet megrohasztja.

Tartja a horgászbotot,
mint fűszálat a szél,
rózsát nevel
és kaktuszgyűjteményt,
s ha a világ
remegő útjain
fülünkbe jutnak
pusztító hírek,
megérti, mire
tartogatja magát.

Gondolatunkhoz
nem talál utat,
még mindig azt eszi,
amit elébe tesznek,
és elfordul
kérdéseink elől.

Csak megyünk reggelente
ködben álló
kazlak között
az üvegöld mezőn át,
amelyre fölvonul a fagy.
Csupasz fák állványzata
fogja körül
az épülő telet.

ISMERJ RÁM

Kosár cseresznye közt
leld meg a szám nyomát,
a harapásom is
a kásahegyben,
kezem nyomát
erdő-alja levélen,
kaszal hajam
széldúlta fellegekben.

Ha lehetetlen is,
ismerj rám, kedvesem.
Ahol feküdtünk,
teli kalásszal ring a szél.
Jobb ha nem kell beszélnem.
A szél jön, jön
s nem beszél.

MIFÉLE VILÁG EZ?

Miféle világ ez?

Elveszi agyunktól a mámorhoz való jogot is,
s mit ad érte cserébe?

Ezt a patriarchális tunyaságot,
büszkén, hogy itt senki sincs becsapva egészen.

De az idegek már többet akarnak,
a kicsinyesség kárpitja mögött
nyüglődnek a nemlétező falak.

Elsorvadok a gyönyörű reggeleken,
az őszi szőlőhegy alatt,
a fájdalom
fegyelmem jókedvéből kiüvölt.
Értelmes arccal hajlok
a hiábavalóságok pora fölé,
s nem akarom tudni, mi tölti be napjaimat,
a bolond is, dominókat tologatva
megszállottként robotol,
komolyan nézek a tükörbe,
hátha nem bőgök, s nem röhögök magamon.

Beérem én is a legkevesebbel?
Nyugtot adjon a ház, meleget a radiátor,
ölelést a hitvesi ágy?

Az elhagyatottság gyengeségemre rátalált.

Védenek tőle a tányérok, az ingek,
a fölmosni való folyosók,
ez a szűkreszabott, piszkolódó világ;

ezek a hitvány barikádok
szívem egy rúgására leomolnának,
ha nem épp védelemül állnának körülöttem.
Bennük is ott a sivárság,
de a szükségtelen élet félelme
messzebbre marad, ha elhitetem,
hogy kezemmel kell fönntartani azt,
aminek értelme alig van.

SZERELMEM

A sóvár víziók elültek
a gesztenyék rőt ágai alatt
a benzinfüstös betonon,
s a zaklatottság is, belül,
ahol se nyugalom, se kétségbeesés
úrrá végleg már nem lehet.

Gyerekkorom visszhangos konyháját,
száraz vénasszonyöklöket
nyakam kemény, faragott igáját
varázslóként ujjain hozza vissza,
édes arcán torz vigyor,
szemölde fölött vörösség:

S a feltámadás legszebb köntösében
visszalopódzik megalázott korom.

ÜNNEPEINK

Sült kacsá, hagyma, krumpli,
savanyú borok,
citromhajak, ajándékpapírok,
paradicsomos üvegcserepek,
kiáradt szemetes-kukák,
ünnep, amivel nem tudunk mit csinálni,
amire nem csináltunk terveket,
porló tészták, túlfűtött szobák,
kártyapartik, s a tévé, rádió
beszél, táncol és énekel helyettünk.

Zuhogó eső, hó, jeges tavak.
Ünnep másnapja.
Veszekedés. Szülői pofonok,
ebéd után nehéz álom
és rossz-szájízű ébredés.
Szennyes edények, piszkos ruhák,
a kocsmaajtóban szomorúan
bámészkodó cigánylány;
összecsomagolják a holmidat,
de este békülésig
simogatod az asszony fenekét.

Ünnepi késelés, verekedés,
észre sem vett lopások,
utcán kóborló nagyhajú fiúk,
késő estig sétáló gyerekek.
A mozi előtt fekete hajak,
fehér selyem sál,
szőkített,
zsíros fiúfejek.
Rövidszoknyás leányok,
görbelábúak, egyenes lábúak,
alacsonyak, magasak,
átvetett sál a kabátjuk fölött.

A moziban a matinén fütty,
kiabálás a sorok között,
a jegyszedő nő lámpája villog.
Árkádok és kapualjak alatt,
kiürült szállásokon
egy-két beszökött lány arat.

Az árvaházakban akár a többi nap.

Zsúfolt vonatok, demizsonok,
zsíros papirosok,
összekötött csirkék hada,
nehézszagú kabátok,
a teli várótermekben dohányfüst,
horkoló, faladás férfiak,
gyerekek, teástermoszok.

Járőrök a kerítés előtt,
egy lányt nevettetnek, zavartan
forgatja fejét.

Családi látogatások ünnepe,
sütemények, borok, pálinkaszag,
kártya, dohány és televízió.
A lányok a presszóban ülnek,
a presszóslány férjhezmenendő.

Ünnepi tűz,
ünnepi csőtörés,
betöréses lopások,
balesetek,
eljegyzések, halálok,
születések,

és végül értelmetlenül
elmúló ünnepek.

K Ö F E J

Mintha a kivédhetetlen
szorítná falhoz,
hőkölne még,
de tovább nem lehet:
a ferde, vonagló nyakon
tört orr, áll,
kidőlő szemek.
A bajusz alatt
szétfutó száj,
a kintől vonallá simul,
a homlok gyűrűs,
mint apámé,
egész a tar fejtetőig.

Kiette ez a fej a földet,
négyszáz éve
nem nyughatott,
kivetette az iszonyat,
amit a csont, hús
elhagyott,
mikor kínlódva elenyészett.

De ez a vésett
kődarab
nem akart múlni,
s mosolyogni
nem tud tanulni,
mint amazok sem
a föld alatt.

VADRÓZSÁS DOMB

Ez a vadrózsás domb,
s a húsos, kék vetés,
ama szigetre néz,
a kősziklás szigetre.

A hószínű hajó,
amelyik itt kiköt
tudjuk, hogy honnan jött,
és tudjuk, hogy miért
dögletes térdemen
ez a pihenő kéz.

És tudjuk, hogy miért
hozza széttörni
szép, göndör fejét
a tenger e kövekre,
s hogy ez a barna váll
a víz fölé hajolt,
amelyből épp imént
került elő egy férfi,
ingén fekete folt.

*

Sebek az égő homokon,
s az árnyékban még égetőbb sebek.
A szoba csendes, ajtaján
vérfutotta a tejüveg.

Ne érintsd meg a falakat!
miféle meszet vedlenek?
Fekszem az ágyon, s a karom
visszahull, ha fölemeled.

ÉNEK

Leszállok a vonatról
gyűjön velem
én csak idáig utazom
gyűjön velem
hová visz ez
hová megy velem a vonat
én nem megyek tovább
én csak T-ig megyek
én csak T-ig megyek
szálljunk le itt
gyűjön velem
jaj, hová visz ez a vonat
én csak T-ig megyek
én csak T-ig megyek
ne vigyenek tovább
leszállok itt leszállok
ne vigyenek tovább
ne vigyenek tovább
ne vigyenek tovább

SORSKÖZÖSSÉG

Az épület alapjaiba
rakott mondatok.
Az el nem hagyhatók.

Az egész olyan,
mint egy kirándulás
a hallomásból jól ismert vidékre:
– Mit csinálsz, ha te állsz
majd a főtér kövén,
s ha odaérsz
a híres börtönökhöz? –
súlytalan,
mintha véletlenül
történne minden így:
a szó eddig kerülgette
a tényeket.

Ablakodra függöny hull,
mint a géz,
rászáll, akár a füst,
a rácsokat
alig látni mögötte.

H A M L E T

„Köszönöm, jól vagyok.”

Jobban voltam a vonat alatt;
igaz, hogy állt.
Ha megy, az mégis más dolog.

„ha megérte volna, nagy király...”

Szavak.

Néha kajánok is.

Pályaudvarok árkádjai,
vonuló gőz, nedves feketeség:
mint a pokol tornáca.
Csak itt hideg van.

Eső nedvezi a köveket.
Egyszerre mindet.
Csak egyet-egyet
nehezebb munka volna.
(s milyen minta szerint?)

Állok a peronon.

„csak oly nehéz ne volna itt
a szívem táján valami...”

KIFUTÓPÁLYÁK

Kifutópályák.
Miféle repülőké?
Milyen utak
elindítói?

*

Itt szakadt, fehér függönyön
hideg fény hullik
élesen.
Szemem cserélném el vele.

*

Összeülnek a baleset vénei.
Törvényt ülnek.
Az asztalon hús, hal,
töltött tojás,
de a vádlott nem akarja
fölkötni magát,
asztalra csap,
ugrál a sok pohár.

Mit tehetünk?

Kés ellen kést?

A gyengék keze kitárul:

Ki lehet úrrá
az erősebbeken?

Ki lehet úrrá
a hatalmasokon?

A túlélőknek fontos az
erkölcsi
győzelem is.

*

Nem ismerem
az ellenállás törvényeit.

De mit ismerek akkor
egyáltalán?

VÉKONY ÁLOM

Kiszakítom magam a vonatból,
míg rohanok vele;
a kérdés, amit föltettem, visszahullik,
undorommal tele.

Intézi szemem a szétfutó vidék,
mélyében aknák, kezek, lábfejek,
gazban agyagos ér, meszelt kövek,
s bár tudjuk, hová visznek,
biztos az sem lehet.

*

Csak az a fontos, nőjenek a kaktuszok
a tengermély csempézett folyosóin,
s gumikesztyűben hordják a holtakat,
s csak az a fontos, legyen jó meleg,
akármilyen ocsmány kép is az,
amit a tükör magába temet.

ÍGY KÉSZÜL

Járunk az egyhangúság
emlékművei közt,

hol
oszlopot
épít a
vízcsepp,
csak türelem,
csak türelem,
csak türelem.

Jég ül a szempillánkra,
ráncboglya hullik az arcra,
vállunkról lemossa a húst

ez a csepp,
de türelem.

Így készül minden
a föld mélyén,
ideleln,

csak türelem,
csak türelem, türelem, türelem.

AMÍG A BUSZRA VÁRUNK

A park felőli korlátokra dőlve
várom hogy felgöngyölítsék
a ligetet tavat
a begóniás virágágyakat
akár egy szőnyeget
ha kezdődik a
Mi is?

Lövések a gőzfürdő mögül.
A buszra várunk
s ez a hang érkezik.
Elvisz ez is.

Meddig megyünk vele?

Én semeddig.
Szabadságon vagyok.
Vettem egy hanglemezt,
lejátszom itt.

Kár volt megvennie.
Ez van a vurlicer tíz rekeszében,
ezt hallja,
ha kinyitja a rádiót bármikor.

Itt van elég fenyőtű,
lejátszom velük.
Így egész másképp szól,
meghallja mindjárt.

Csak a membrán kis kígyófeje
s a tűhegyes gyémántnyelv csalja ki
az únásig ismételt hangokat.

Ön nem vesz figyelembe
tiszteletreméltó tényeket.

Nem tudok mit kezdeni velük.
És nem szeretem, ha azt mondják:
„de végülis”

RENDJELEINK

Az út vége
az emelvény
s a három százados
válaszol
a fehér szájjal
kimondott
szavakra:

„Nem kelek föl
egy órát még
aludni akarok
'egy órát még
aludni akarok”

A gépezet két lábon akar járni
egy szájjal akar szólni
egy fejre ad csak sapkát
Fenébe a fölösleges fejekkel!
kezekkel lábakkal fenekekkel!
Egy luk fölé guggoljon!
egy szájjal egyen!
egy ágyban nyúljon el mind!

A szigeten
átvágó szekér
elérhetetlen

ezeken a vastalpakon
sosem juthatok
abba a délelőttbe

s átvillan
innen nézve

az amikor majd

idefelé
mint zuhanón
egy pillanat alatt:

ezen az ablakon
nincsen mód
nem kiesni

Válaszaink a bíróság előtt:

„Vizet akartam inni csak
Azt hittem marad még elég
Azt gondoltam időre ideérek”

Indítékaink
az ürülés és újraeltelés
gyönyörén túl
semmit se tudnak

S végül csak ez fáj
Hogy véletlenül
kellett mindennek
így történnie?

TARTALOM

Üres termek

Tópart hajnalban	7
Fohász utoljára	8
Ének	9
Mint a hajdani kóborok	10
Üres termek	12
Csontváry	13
Varjak szállnak	15
Kövek a patakban	16
Se nyugalmat, se biztonságot	17
Hidegebb lesz	19
Fordított Kőmíves Kelemen	20
Töredék	21
Előleg a tavaszra	22
Katáng	23
Nagycsütörtök, nagypéntek	24
Vallomás félúton	25
Ismét az utaknak	26

Nyugtalan kikötő

Szégyenem	31
Befogadni vagy kivetni	32
Visszatérő sorok	34
Esőkergető	35

Színes kép	36
Téli mondogatók	37
Vízi versek	39
Eső után	41
Nyugtalan kikötő	42
Léted	43
Búcsú	45
Új város	46
A hegy	47
Legyek	48
A fekete Mária	49
Komolytalanul	50

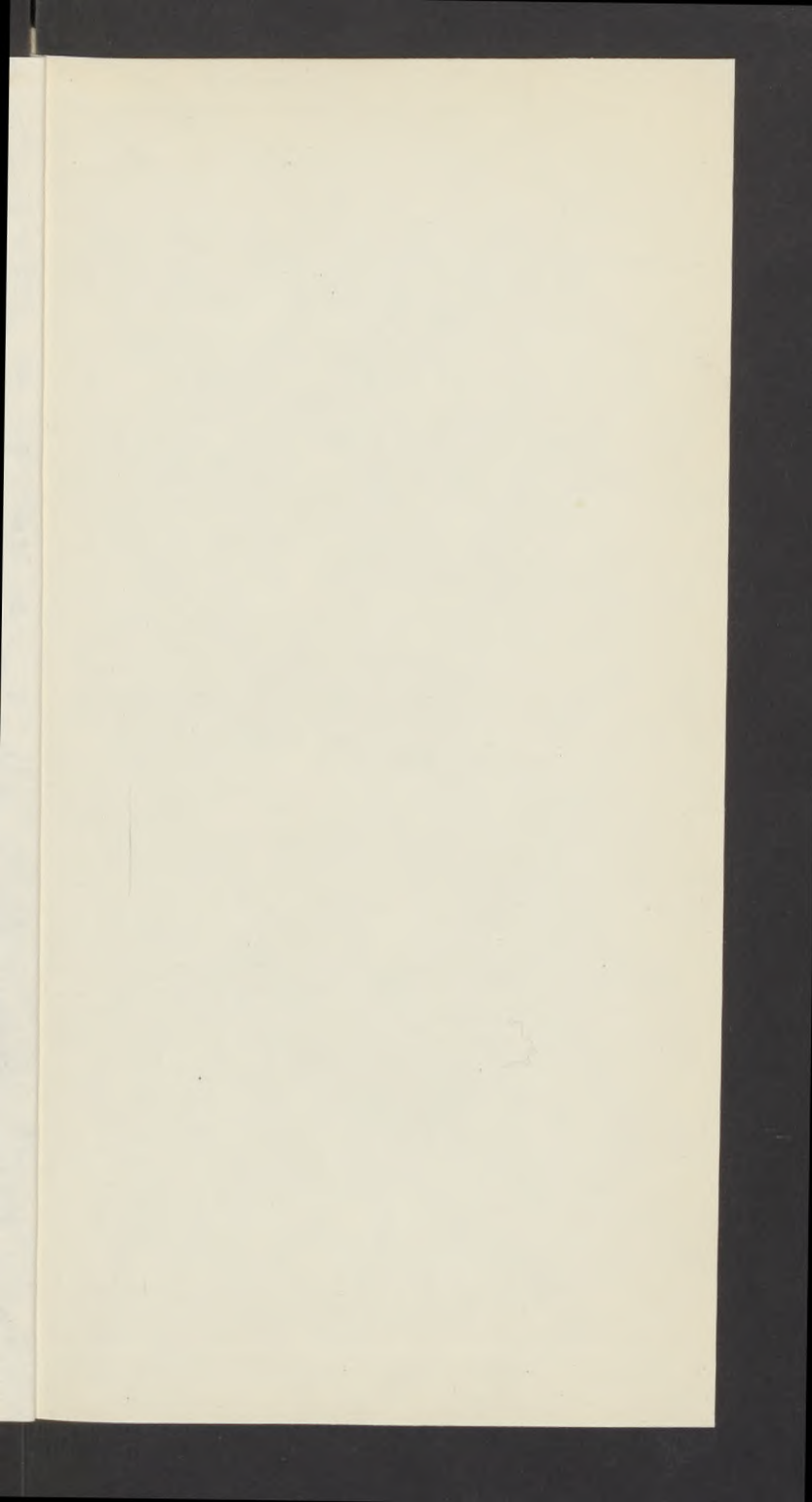
Így készül

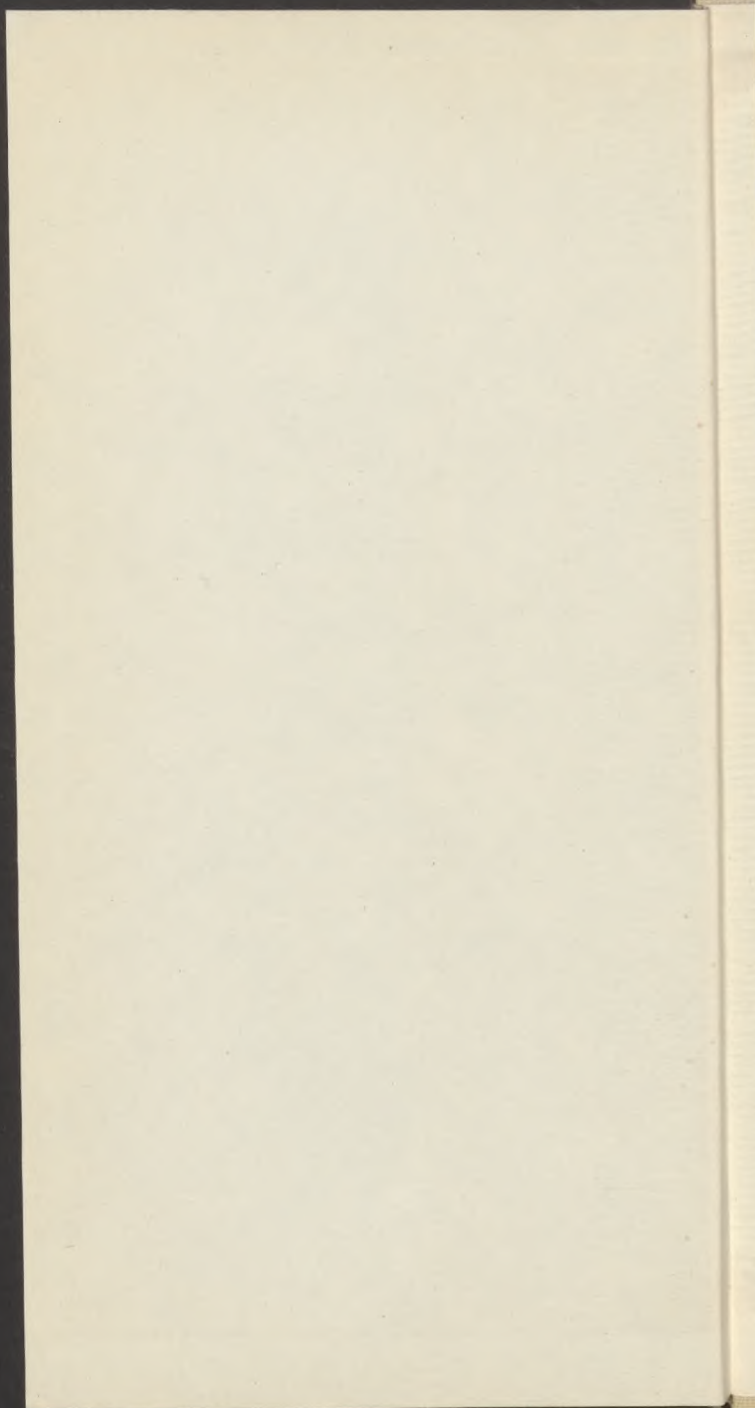
Kormos szél	53
Őszi szeretők	54
A hontalanság évszaka	55
Mire jó?	57
Erőnk	59
Ismerj rám	61
Miféle világ ez?	62
Szerelmem	64
Ünnepeink	65
Kőfej	68
Vadrózsás domb	70
Ének	72
Sorsközösség	73
Hamlet	74
Kifutópályák	76

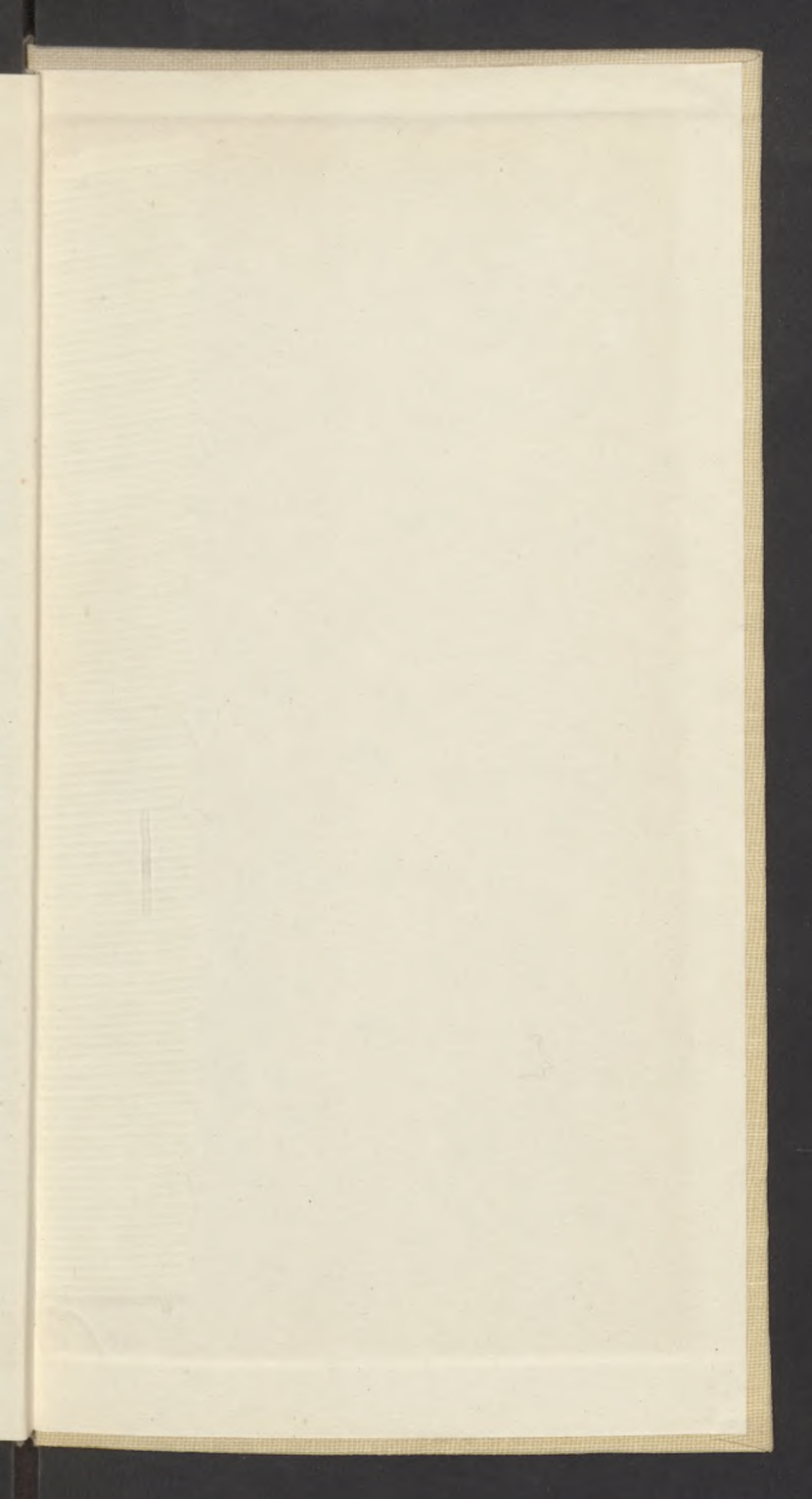
Vékony álom	78
Így készül	79
Amíg a buszra várunk	80
Rendjeleink	82

Felelős kiadó a Magvető Könyvkiadó igazgatója
Felelős szerkesztő Fábri Anna : Műszaki vezető Beck Péter : Sorozattervező Bezúr Györgyi
Védőborító-tervező Fogas Péter · Kiadványszám 1353 · Betűtípus Lino Garamond · Megjelent 3,7 (A5) ív terjedelemben, 1500 példányban · MSZ 5601-59 és 5602-55 · MA 969-1-7071
70.K-65 Győr-Sopron megyei Nyomdavállalat

12,50

Mezey Katalin • Amíg a buszra várunk